

Цю печаль не прогнать, не розсипать...

Сергій Єсенін

Цю печаль не прогнать, не розсипать
Сміхом давніх, щасливих днів.
Відцвіла запашна моя липа,
Солов'їний садок віддзвенів.

Як тоді вирували бажання!
Все здавалось принадним, п'янким.
А тепер навіть ніжні зізнання
З вуст зриваються плодом гірким.

І знайомі з дитинства простори
Вже під місяцем зовсім не ті.
Засмутили яри й косягори
Горизонти, для ока святі.

Хворобливе, принижене, бідне;
Сухостій, чагарник, верболіз.
Все для мене знайоме і рідне
До знемоги, до болю, до сліз.

Скособочена хата без тину,
Плач вівці серед висохлих трав.
Ген від вітру хитає шкапину,
Що з горбка задивилась на став.

Ось усе, що вітчизною зветься,
Ось усе, через що нам всім
Так відрадно і плачеться, й п'ється
У чеканні щасливих часів.

І тому не прогнать, не розсипать
Цю печаль сміхом давніх днів.
Відцвіла запашна моя липа,
Солов'їний садок віддзвенів.

Переклад Олександра Грязнова